

Příběh o Dro'Zirovi

Přepis opatřený komentářem

napsala Soňa Vettová

Následující text je záznamem příběhu, který vyprávěl jeden Khajiit svému mláděti a jež jsem vyslechla, když jsem jednoho večera tábořila s khajiitskou karavanou. Pokusila jsem se ho přepsat přesně tak, jak jsem ho slyšela, vždyť Khajiitové o svých dějinách nemluví s cizinci často. Ve skutečnosti jsem přesvědčena, že nebýt značné dávky "cukříčku", kterou onen Khajiit toho večera spotřeboval, vůbec by tento příběh nevyprávěl.

ožd' blíží k ohni, Ma'rašire, ať si zahřeješ kožich. Budu ti vyprávět o tom, jak se Dro'Zira stal nejslavnějším Khajiitem ze všech. (Pozn. editora: předpokládám, že zmíněný Dro'Zira je nějaký ctěný předek.)

Před dávnými věky uslyšeli Khajiitové hrůzný řev Alakoše, velkého kočičího boha času (pozn. editora: v říši je tento bůh znám jako Akatosh, ve Skyrimu jako Alduin), a rozeběhli se za jeho hlasem. Za pouhé tři dny přeběhli celý Tamriel a nezastavili se, ani aby si vzali cukříček, ze kterého tehdy Khajiiti čerpali rychlost.

Připojili se k Alakošovým zástupům a mezi jeho válečníky byli těmi nejsilnějšími. Lorchaj <pozn. editora: pro severany Shor) se však rozhodl, že svůj řev odevzdá Ra'Wulfharthovi. Udělal to khajiitským válečnickům natruc, jelikož žárlil na jejich oddanost Alakošovi.

Když Ra'Wulfharth uviděl, s jakým zápalem se bijí khajiitští válečníci, neměl to srdce je usmrtit. Pomocí řvu, který obdržel od Lorchaje, promluvil k měsícům Masseru a Secundě a nakázal jim, aby na obloze přešly do polohy úplňku. Z Khajiitů se tak stali senčové, které pak bohužel Lorchaj zbavil veškerého rozumu.

Když se Ra'Wulfharth vrátil, aby zaryl své tesáky do Rudé hory, zavolal si svůj lid na pomoc. Dro'Zira byl poslední "Rhojiit", který zůstal při smyslech, a byl proto jediný, kdo na jeho zavolání přišel.

Nordští bardí jsou (odstraněna nadávka) a ve svých písních se nezmiňují o tom, jak velký Popelavý král vyvezl Dro'Ziru až na vrchol Rudé hory, odkud mohl udeřit přímo na srdce dunmerů. Nezpívají o tom, jak Dro'Zira vyskočil na záda Dimalacathovi ve chvíli, kdy tento trpaslíko-ork držel Popelavému králi čepel na krku, takže ten nemohl mluvit.

Stejně tak nezpívají o tom, jak Lorchaj odměnou za hrdinskost a záchranu Popelavého krále vrátil Dro'Ziru ze Šegorathovy říše zpět na zem! Takže až někdy potkáš barda, který si bude brát Khajiity do huby, nezapomeň mu vrazit železný pařát do zad, aby si rozpomněl, kdo ve skutečnosti zachránil Skyrim.

Co se týče zbylých "Rhojiitů", ti se zmenšili a dočista přišli o rozum. Proto se nemusíš zdráhat je zabít, když nám zase někdy zaútočí na povozy. Takhle mi to vylíčil můj otec a tak ti to líčím dneska já.

Tak a teď buď hodné mládě a přines mi trochu cukříčku, ať si mám čím posypat tyhle koláčky.

Z velké části mi tento příběh přišel jen jako velkohubé chvástání, přesto však některá tvrzení souhlasí s tím, co považuji za skutečný původ podobných legend. Nabízí se otázka, proč toho o minulosti Khajiitů víme tak málo a případně zda tento národ nemohl v dějinách sehrát nějakou roli, již naši dějepisci opomněli zaznamenat.